

maa den forhøjes, thi den er urimelig lav. Et Blaaræveskind blev forleden Dag betalt her i Byen med 200 Kr., medens det i Grønland betales med fra 6 til 10 Kr. Og lignende Forhold er der med Hensyn til flere af Produkterne deroppe. Det er noget, hvorom vi formodentlig ville faa nøje Oplysninger, naar Kommissions- eller Udvalgsbetænkningen foreligger. Her er ogsaa et Punkt, hvor vi savne, at vi ikke have den allerede. Jeg vilde være meget tilbøjelig til at fastslaa en Bestemmelse om, at der skulde gives visse Procentdele af Indhandlingsprisen. Og her er det saa heldigt for Grønlænderne, at jo mere man forhøjer Indhandlingsprisen, des mindre en Procent behøver man at tage deraf, thi jo højere Indhandlingsprisen er, des mere vil der indkomme selv ved en lavere Procent, og jeg tror, det er rigtigere at sætte den Afgift, som Grønlænderne skulle svare, i et procentvis Forhold til Indhandlingsprisen.

I § 1 foreslaas det, at Strækningen fra Nordre Strømfjord til den nordligste beboede Plads i det nuværende Uperniviks Kolonidistrikt skal udgøre Nordgrønland. Jeg forstaar ikke, hvorfor man drager en Grænse for vort Herredømme paa Grønlands Vestkyst. Jeg ser ikke nogen Grund til, at vi fraskrive os nogen Del af Grønlands Vestkyst. Jeg synes, det var rimeligere, at man begrænsede Nordgrønland saaledes, at man sagde, at alt, hvad der i Grønland ligger Nord for Nordre Strømfjord, udgør Nordgrønland. Hvis jeg er rigtig underrettet — det er muligt, jeg tager fejl —, ligger der Kulgruber, og endda vistnok nogle af de bedre, nær oppe ved den Nordgrænse, som her er dragen for det nordlige Grønland, og det er muligt, at der ogsaa er værdifulde Kulgruber Nord for denne Grænse. Hvorfor saa drage en Grænse, hvor vort Herredømme skal høre op? Hvis den højtærede Minister ikke kan oplyse en Grund dertil, vil jeg fraaade, at man gør det.

Det bestemmes i § 1, at der nu skal være Kommuner i Stedet for Forstanderskaber, og Kommunernes Antal og Omfang bestemmes ved kgl. Anordning. Efter min Mening skal det i alt for omfattende Grad overlades enten til Indenrigsministeren eller til kgl. Anordning at afgøre, hvilken Bestemmelse der skal træffes. Jeg synes, det var rimeligt, at Lovgivningsmagten i saa vidt Omfang som gør ligt træffer Afgørelserne. Jeg vil om Kommunerne sige, at naar man nu giver Forstanderskaberne Navn af Kommuner — det kan være meget rimeligt, men stort mere end en Navneforandring

er det jo ikke —, vil jeg meget indtrængende henstille, at Kommunerne i det mindste blive ligesaa talrige, som Forstanderskaberne have været, thi ellers sker det let, at Medlemmer af de kommunale Raad faa altfor langt at rejse, naar de skulle til Møde i Kommuneraadet. Der er Folk, der nu maa rejse deres 20 Mil for at komme til Forstanderskabets Samlingssted i Distriktet Godthaab, og det er dog ret betydeligt. Lad os tænke os her hjemme i Danmark, at man skulde rejse 20 Mil for at komme til Byraads- eller Sogneraadsmøde, det vilde man finde var en meget stor Besværlighed; og Kommunikationsmidlerne paa Grønland ere langt fra at sidestille med de Kommunikationsmidler, vi have her hjemme. Altsaa, naar det ikke skal blive altfor besværligt, maa Antallet af disse Kommuneraad ikke blive for indskrænket.

Om Antallet af Medlemmer i Kommuneraadet og om, hvorledes Medlemsantallet skal bestemmes, træffes der ikke i nærværende Forslag nogen Afgørelse. Nu er det saadan, at hver Plads vælger et Medlem af et Forstanderskab, og det er ogsaa muligt, at det er den højtærede Indenrigsministers Mening, at det skulde blive ved at være saaledes, at hver Plads valgte et Medlem af Kommuneraadet, men jeg vil dog meget henstille til Lovgivningsmagten, om det ikke var mere rimeligt, at vi traf en Bestemmelse om, at saa og saa mange Indbyggere gave en Repræsentant. Nu er det saadan, at en stor Plads som f. Eks. Godthaab har 1 Medlem at vælge til Forstanderskabet, en stor Plads som Julianehaab ligeledes kun 1 Medlem af Forstanderskabet, medens ganske smaa Pladser ogsaa vælge 1 Medlem af et Forstanderskab. Det var rimeligt, at de større Pladser fik en Repræsentation, der nogenlunde svarede til deres Størrelse.

I § 4 foreslaas der, at Inspektøren skal være tilsynsførende med Læge- og Jordmodervæsenet samt det øvrige Sundhedsvæsen. Det tror jeg ikke er en heldig Bestemmelse. Inspektøren kan ikke være valgt med det for Øje, at han skal have Forstand paa og særlig Indsigt i Hygiejne og have de Kundskaber, som naturligt maa kræves for at kunne føre Opsigt med Læge- og Jordmodervæsenet. Nu er der i Spidsen for Skolevæsenet og Gejstligheden oppe i Grønland ansat en Provst, og jeg tror, det ikke var urimeligt, om man i Spidsen for hele Sundhedsvæsenet satte en Fysikus. Befolkningen kan ikke siges at være for lille eller Sund-